

Minister Rozwoju i Technologii

Znak pisma: DM-IV.054.4.2025
Warszawa, 17 marca 2025 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Dotyczy: interpelacji nr 7877 w sprawie zmian w przepisach dotyczących najmu

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na interpelację nr 7877 wniesioną przez Panie Posłanki Dorotę Marek, Joannę Frydrych oraz Katarzynę Kierzek-Koperską w sprawie zmian w przepisach dotyczących najmu, po uzyskaniu stanowiska Ministerstwa Sprawiedliwości, przedstawiam następujące informacje.

Ad 1 – 4

Rozwiązania prawne przewidziane w ustawie z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego¹, dalej: u.o.p.l., stanowią wyraz kompromisu między konkurującymi wartościami gwarantowanymi konstytucyjnie, obejmującymi z jednej strony ochronę prawa własności właścicieli lokali, a z drugiej strony ciążący na władzach publicznych obowiązek przeciwdziałania bezdomności i ochrony godności, zdrowia, bezpieczeństwa i prywatności najemców.

Obowiązek uchwalenia ustawy regulującej ochronę praw lokatorów wynika z przepisów Konstytucji RP² - art. 75 wprost wprowadza wymóg, aby ochrona praw lokatorów unormowana została na poziomie ustawowym. Standard ochrony praw lokatorów określa art. 76 Konstytucji RP, nakładający na ustawodawcę obowiązek uchwalenia ustawy regulującej zakres ochrony użytkowników i najemców „*przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi*”. Przepis ten stanowi podstawę ustawowej regulacji określającej zasady ustalania opłat za korzystanie z lokali, jak również przyjęcia rozwiązań chroniących prawa lokatorów jako słabszej strony stosunku najmu.

Wymaga zauważenia, że niezmiennie jest stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym eksmisja z mieszkania bez zapewnienia rzeczywistej ochrony przed bezdomnością narusza godność człowieka i nie może być akceptowana. Zakaz naruszania godności człowieka ma charakter bezwzględny. Stąd też przepisy u.o.p.l. wprowadzają

¹ (Dz. U. z 2023 r. poz. 725)

² Zgodnie z art. 75 ust. 1 Konstytucji RP władze publiczne prowadzą politykę sprzyjającą zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, w szczególności przeciwdziałają bezdomności, wspierają rozwój budownictwa socjalnego oraz popierają działania obywateli zmierzające do uzyskania własnego mieszkania. Stosownie do art. 75 ust. 2 Konstytucji RP ochronę praw lokatorów określa ustawa.

rozwiązania, które w sposób szczególny chronią wybrane najstarsze kategorie lokatorów przed eksmisją na tzw. „bruk”, a tym samym chronią przed bezdomnością.

Wskazane gwarancje wynikają z nadrzędnej potrzeby ochrony praw człowieka i podstawowych wolności. Art. 30 Konstytucji RP stwierdza bowiem, że przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności oraz praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Natomiast pominięcie w regulacjach u.o.p.l. minimalnych gwarancji chroniących osoby eksmitowane z mieszkania przed bezdomnością mogłoby prowadzić do naruszenia godności człowieka.

Z powyższego wynika nałożony na ustawodawcę i rząd obowiązek, aby osobom znajdującym się w szczególnej sytuacji osobistej, materialnej lub rodzinnej, wobec których orzeczono nakaz opróżnienia lokalu zajmowanego na cele mieszkaniowe, udzielono przynajmniej minimalnych gwarancji służących zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych. Przymusowe opróżnienia lokali mieszkalnych nie mogą bowiem prowadzić do bezdomności. Eksmisja osoby znajdującej się w trudnej sytuacji życiowej, bez wskazania jakiegokolwiek lokalu lub pomieszczenia, do którego ma ona nastąpić, czyli dokonanie tzw. eksmisji „na bruk”, nie może być bowiem uznana za dopuszczalną w świetle obowiązku poszanowania godności człowieka. Może ona dotyczyć tylko wyjątkowych sytuacji (np. sprawców przemocy domowej), co obowiązujące przepisy prawa sankcjonują. Z drugiej strony wobec ograniczonych zasobów mieszkaniowych będących w posiadaniu jednostek samorządu terytorialnego konieczne jest wprowadzenie zasad ograniczających w pewnym stopniu prawo własności i konieczność znoszenia przez właściciela lokalu - w ograniczonym czasowo zakresie i za stosownym odszkodowaniem - korzystania z niego przez inne osoby.

Należy naturalnie mieć na względzie, że mogą zdarzyć się nieuczciwi najemcy, którzy nie wywiązują się z zawartej umowy i nadużywają swoich uprawnień, ale właśnie zapobieganiu takim sytuacjom służą obecnie obowiązujące przepisy i procedury. Wynajmujący może skorzystać z różnych rozwiązań prawnych, zależnych od okoliczności danego stanu faktycznego. Przede wszystkim, może wystąpić do sądu z pozwem o opróżnienie lokalu lub zasądzenie odszkodowania za bezumowne korzystanie z przedmiotu najmu. Ponadto wynajmujący może wytoczyć powództwo o odszkodowanie w przypadku zniszczenia lokalu mieszkalnego. W tym ostatnim przypadku nie można również wykluczyć odpowiedzialności karnej najemcy na podstawie stosownych przepisów Kodeksu karnego.

Dodatkowo, stosownie do treści art. 13 ust. 1 u.o.p.l., jeżeli lokator wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku, inny lokator lub właściciel innego lokalu, w tym budynku, może wytoczyć powództwo o rozwiązanie przez sąd stosunku prawnego uprawniającego do używania lokalu i nakazanie jego opróżnienia.

Poza tym warto zwrócić uwagę na instytucję najmu okazjonalnego oraz najmu instytucjonalnego. Instytucje te wzmacniają pozycję właścicieli nieruchomości prywatnych względem nierzetelnych najemców (np. zalegających z zapłatą czynszu, dopuszczających do powstania szkód w lokalu). Jednym z przejawów wzmocnienia pozycji właściciela jest możliwość skorzystania z szybkiej ścieżki egzekucji i wyeksmitowania najemców, którzy nie wywiązują się z nałożonych na nich obowiązków. Najem okazjonalny, podobnie jak najem instytucjonalny, został bowiem wyłączony spod znacznej części przepisów u.o.p.l. (do tych rodzajów najmu nie stosuje się m.in. przepisów u.o.p.l. dotyczących sądowego trybu orzekania o eksmisji). Umowy te pozwalają na skuteczne zabezpieczenie interesów właścicieli lokali przed nieuczciwymi najemcami, ponieważ w razie niewywiązania się

przez najemców ze swoich obowiązków ustawowych pozwalają na przyspieszoną eksmisję lokatorów. Takie rozwiązanie jest możliwe w związku z tym, że podpisując umowę najmu najemca składa oświadczenie w formie aktu notarialnego, w którym dobrowolnie poddaje się egzekucji i zobowiązuje się do opróżnienia i wydania lokalu po rozwiązaniu umowy najmu okazjonalnego lokalu lub umowy najmu instytucjonalnego lokalu. Nie jest bowiem konieczne wytoczenie przez wynajmującego powództwa o eksmisję, oczekiwanie na wyrok, jego uprawomocnienie, a następnie zaopatrzenie go w klauzulę wykonalności, lecz wystarczy wystąpić do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu, w którym najemca złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji. Tytuł egzekucyjny w postaci aktu notarialnego zaopatrzony w klauzulę wykonalności stanowi podstawę egzekucji. Pozbawienie parasola ochronnego nad niesumiebnymi najemcami umożliwia właścicielowi odzyskanie możliwości dysponowania lokalem w przypadku, gdy najemca po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy najmu okazjonalnego lub instytucjonalnego nie chce dobrowolnie opróżnić zajmowanego lokalu.

Należy ponadto wskazać, że jednym ze sposobów na zabezpieczenie interesu właściciela przed nieuczciwym najemcą niepłacącym czynszu oraz powodującym szkody w lokalu jest możliwość pobierania wyższej kaucji zabezpieczającej pokrycie należności z tytułu najmu okazjonalnego lokalu lub najmu instytucjonalnego przysługujących właścicielowi w dniu opróżnienia lokalu (obejmuje także ewentualne koszty egzekucji obowiązku opróżnienia lokalu, tj. koszty postępowania sądowego o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu, w którym najemca poddał się egzekucji co do obowiązku opróżnienia i wydania lokalu oraz koszty przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika). Kaucja ta nie może przekraczać sześciokrotności miesięcznego czynszu za dany lokal, obliczonego według stawki czynszu obowiązującej w dniu zawarcia umowy najmu.

Natomiast w przypadku uszkodzenia przedmiotu najmu, w zależności od okoliczności stanu faktycznego, istnieje możliwość formułowania roszczeń odszkodowawczych wobec byłego najemcy na podstawie art. 471 albo 415 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny³, dalej k.c. W odniesieniu do roszczenia o wydanie nieruchomości warto zwrócić uwagę na treść art. 222 § 1 k.c. (ochrona windykacyjna i negatoryjna).

Wyżej wskazane regulacje ustawowe mają na celu zapewnienie wyważonego kompromisu pomiędzy prawami i obowiązkami najemców i wynajmujących. Na bieżąco analizowane jest praktyczne funkcjonowanie obowiązujących rozwiązań prawnych w aktualnej sytuacji społecznej i gospodarczej, również na skutek zgłaszanych uwag i postulatów. Ministerstwo Sprawiedliwości wskazało również, że podejmowane prace legislacyjne w obszarze ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego⁴, dalej k.p.c., nakierowane są m.in. na maksymalne usprawnienie postępowań sądowych. Jednakże skrócenie eksmisji w określonej kategorii spraw mogłoby spotkać się z zarzutami zarówno ze strony wynajmujących, jak najemców o naruszenie ich praw i nierównego traktowania tej samej kategorii podmiotów.

Konieczność badania z urzędu przez sąd, czy osobom eksmitowanym należy przyznać prawo do zawarcia umowy w ramach najmu socjalnego, jak i potrzeba zapewnienia oraz wskazania przez gminę odpowiedniego lokalu w ramach najmu socjalnego, opóźniają moment doprowadzenia do przymusowego opróżnienia mieszkania zajmowanego przez najemcę, który nie wywiązuje się ze swoich obowiązków związanych z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu. Jednakże na uwagę zasługuje fakt, iż w sytuacji, gdy gmina nie zaferowała uprawnionemu dłużnikowi lokalu w ramach najmu socjalnego

³ (Dz.U. z 2024 r. poz. 1061 i 1237)

⁴ (Dz.U. z 2024 r. poz. 1568, z późn. zm.)

w odpowiednim terminie, właścicielowi lokalu zgodnie z ww. art. 18 ust. 5 u.o.p.l. przysługuje prawo do otrzymania na podstawie art. 417 k.c. od gminy stosownego odszkodowania.

Poza tym sądy co do zasady są zobligowane do przeciwdziałania przewlekłości postępowania i dążenia do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla wyjaśnienia sprawy (art. 6 § 1 k.p.c.). Ponadto należy wskazać, że w razie stwierdzenia przewlekłości postępowania, strona może na zasadach ogólnych domagać się przyznania przez sąd stosownej sumy pieniężnej z tytułu naruszenia prawa do przeprowadzenia postępowania bez zbędnej zwłoki, tj. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki⁵.

Jednocześnie informuję, że w przypadku podjęcia prac legislacyjnych nad zmianami w u.o.p.l. Ministerstwo rozważy, biorąc pod uwagę konkurujące wartości gwarantowane konstytucyjnie oraz analizę stanu faktycznego, zmianę procedury wypowiedzania umowy najmu z powodu zalegania z opłatami z tytułu czynszu i opłat niezależnych od właściciela oraz niszczenia lokalu przez lokatora.

Odnosząc się do podniesionego w interpelacji postulatu zmian w przepisach dotyczących najmu w kontekście weryfikacji wypłacalności najemcy pozwolę sobie wskazać na Krajowy Rejestr Zadłużonych, który stanowi źródło informacji o zadłużeniu określonych osób. Krajowy Rejestr Zadłużonych został wprowadzony ustawą z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych⁶, dalej: ustawa o KRZ. W ogólnym ujęciu wskazać należy, że ujawniane są w nim dane, które mają znaczenie dla uczestników obrotu gospodarczego, bowiem dotyczą między innymi szczegółowo określonych kategorii podmiotów, których wspólną cechą jest niewypłacalność, zagrożenie niewypłacalnością albo inne problemy z wypłacalnością. W szczególności są to dane dotyczące ograniczenia dłużnika w zarządzie jego majątkiem przez ustanowienie organów postępowania restrukturyzacyjnego lub upadłościowego, dane dotyczące zawarcia i treści układu w postępowaniu restrukturyzacyjnym, który wpływa na wysokość i możliwość dochodzenia wierzytelności od dłużnika. W Rejestrze KRZ również ujawniane są informacje o orzeczeniu zakazu prowadzenia działalności gospodarczej.

Wymaga w tym miejscu szczególnego podkreślenia, że w Rejestrze KRZ ujawniane są dane m.in. osób fizycznych, wobec których umorzono postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego z uwagi na fakt, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych, a dane te są zamieszczane bezpośrednio przez komornika sądowego. Wierzyciel nie musi podejmować żadnych dodatkowych czynności, wystarczy, że złoży wniosek o wszczęcie egzekucji komorniczej, która zakończy się umorzeniem na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Rejestr KRZ jest jawny, każdy może się zapoznać z ujawnionymi w nim danymi. W kontekście dłużników niewypłacalnych lub podmiotów zagrożonych niewypłacalnością, art. 5 ustawy o KRZ szczegółowo określa zakres ujawnianych danych. Dane zamieszczone w Rejestrze KRZ nie mogą być z niego usunięte, chyba że ustawa stanowi inaczej. Kwestia zaprzestania ujawniania danych w KRZ została przewidziana w art. 11 ustawy o KRZ i wskazuje na różne okresy czasu ujawniania danych w Rejestrze w zależności od rodzaju ujawnianej informacji i wynosi on 10, 7 lub 3 lata. Zgodnie z przywołanym przepisem dane o osobach, wobec których są lub były prowadzone postępowania upadłościowe, restrukturyzacyjne, w przedmiocie uznania orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego oraz o zakaz

⁵ (Dz. U. z 2023 poz. 1725)

⁶ (Dz.U. z 2021 r., poz. 1909, z późn. zm.)

prowadzenia działalności gospodarczej (art. 5 ustawy o KRZ), a także o wspólnikach osobowych spółek handlowych ponoszących odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem (art. 6 ustawy o KRZ) automatycznie przestają być ujawniane po upływie 10 lat od dnia prawomocnego zakończenia lub umorzenia postępowania, którego dotyczą, chyba że ustawa stanowi inaczej. Odmienne terminy zaprzestania ujawniania danych w Rejestrze KRZ dotyczą między innymi przypadku, o którym mowa w art. 7 ustawy o KRZ, tj. o osobach, wobec których umorzono postępowanie egzekucyjne ze względu na brak możliwości uzyskania sumy wyższej niż koszty lub wydatki egzekucyjne, dane automatycznie przestają być ujawniane po upływie 7 lat od dnia ich zamieszczenia.

Ponadto dane, o których mowa w art. 8 ustawy o KRZ, tj. o osobach, wobec których toczy się egzekucja świadczeń alimentacyjnych, automatycznie przestają być ujawniane po upływie 7 lat od dnia zamieszczenia informacji o ukończeniu postępowania egzekucyjnego lub informacji o spłacie całości wierzytelności w przypadku ich zgłoszenia przez organ, który wypłacił świadczenia przyznawane w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów.

Wskazać należy, że istotą przedstawionych rozwiązań przyjętych dla ww. Rejestru jest ujawnienie szerokiego zakresu danych dotyczących dłużników niewypłacalnych, ale również informacji o prowadzonych, zakończonych lub umorzonych postępowaniach restrukturyzacyjnych i upadłościowych, a także umorzonych postępowaniach egzekucyjnych. W związku z tym, że informacje zamieszczone w Rejestrze KRZ są dostępne dla szerokiego grona odbiorców, a dla ich pozyskania nie jest konieczne utworzenie konta i zalogowanie się do systemu, KRZ niewątpliwie zwiększa bezpieczeństwo obrotu nie tylko w obszarze prowadzenia działalności gospodarczej, ale także z perspektywy podmiotów, które takiej działalności nie prowadzą (np. podmioty/osoby zajmujące się wynajmem lokali). Wystarczy, aby osoba zainteresowana знаła dane osobowe dłużnika lub potencjalnego kontrahenta i je samodzielnie zweryfikowała - dla osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej są to: numer Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) lub numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo sygnatura akt sprawy], natomiast dla podmiotów niebędących osobami fizycznymi - jest to nazwa lub firma, numer w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS), NIP albo sygnatura akt sprawy.

Dysponowanie przez uczestników obrotu informacjami o podmiotach niewypłacalnych zapewnia bowiem ochronę ich interesów. Krajowy Rejestr Zadłużonych jest narzędziem ogólnodostępnym za pośrednictwem strony internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości dotyczącej Portalu Rejestrów. Ułatwiony dostęp do danych, które są w nim na bieżąco ujawniane jest niewątpliwym atutem tego Rejestru. Wobec powszechności i ogólnej dostępności do informacji zwartych w Krajowym Rejestrze Zadłużonych już teraz możliwa jest weryfikacja drugiej strony umowy w tym Rejestrze. Zauważyć należy, że właśnie w takim celu utworzony został Krajowy Rejestr Zadłużonych. Jak wskazano w uzasadnieniu do ustawy „*celem jest wzmocnienie bezpieczeństwa obrotu. Istnieje coraz większe zapotrzebowanie na ujawnianie danych o osobach, które nie regulują swoich zobowiązań. Ujawnienie informacji o umorzonym postępowaniu egzekucyjnym ze względu na jego bezskuteczność ma bardzo doniosłe znaczenie dla bezpieczeństwa obrotu gospodarczego, gdyż stanowi czytelną informację, że dana osoba osiągnęła poziom niewypłacalności. Wszystkie tego typu dane mają zostać ujawnione w jednym rejestrze – właśnie KRZ – dlatego dane, które do tej pory były ujawniane w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego, będą ujawniane KRZ.*” (Uzasadnienie do ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych, Sejm VIII kadencji, druk sejmowy 2637, s. 23).

W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości wprowadzenie ustawowego obowiązku sprawdzenia przez uczestników obrotu gospodarczego danych w Rejestrze KRZ przed zawarciem umowy najmu stanowiłoby ograniczenie w wykonywaniu praw i wolności obywatela, podczas gdy powinno być jedynie ich uprawnieniem. Ogólna i łatwa dostępność Rejestru KRZ co najwyżej powinna zostać propagowana w formie kampanii społecznej, której celem będzie dotarcie do szerokiego grona odbiorców o zakresie udostępnionych w Rejestrze danych oraz o sposobie pozyskiwania danych z tego Rejestru, bowiem to od obywatela zależy, czy w trosce o swoje interesy i pomyślność przedsięwzięć będzie działał rozważnie korzystając z ogólnodostępnych przez Internet bezpłatnych dostępnych w Rejestrze danych bez konieczności wychodzenia z domu. Nie jest więc uzasadnione nakładanie na wynajmujących obowiązku weryfikacji w KRZ potencjalnych najemców, gdyż decyzja ta winna zostać pozostawiona wynajmującym, a państwo powinno jedynie dostarczać narzędzi do dokonania możliwie najlepszej weryfikacji swojego kontrahenta, co wydaje się, jest zapewnione w ramach istniejącego Krajowego Rejestru Zadłużonych.

Ad 5

Propozycję kryminalizacji uporczywego niepłacenia czynszu przez lokatorów należy uznać za inicjatywę chybioną i sprzeczną z zasadą subsydiarności prawa karnego (zasadą *ultima ratio*). Decyzja o kryminalizacji danego obszaru stosunków społecznych powinna być bowiem podejmowana w oparciu o zasadę *ultima ratio*, co oznacza, że prawo karne może wkroczyć jedynie wówczas, gdy środki przewidziane przez inne gałęzie prawa, np. prawo cywilne lub administracyjne, są niewystarczające. Wynika to z faktu, że prawo karne stanowi w swej istocie najbardziej dotkliwą ingerencję w prawa i wolności człowieka, a zatem jego zastosowanie winno być poprzedzone wnikliwą analizą zjawiska, które choć oceniane jako naganne, niekoniecznie musi zostać uznane za bezprawne i wymagające reakcji prawnokarnej. Nie można bowiem zapominać, że inne gałęzie prawa również dysponują stosownym instrumentarium, pozwalającym na egzekucję praw i zobowiązań, prowadzącą do pożądanego stanu, zgodnego z prawem.

Takim instrumentarium dysponują również przepisy postępowania cywilnego, które powinny stanowić efektywny sposób na wyegzekwowanie stosownych należności od lokatora – dłużnika i uzyskania w ten sposób stanu prawnego, satysfakcjonującego wierzyciela. W razie braku efektywności rozwiązań ustawodawca dysponuje stosowną inicjatywą legislacyjną by wyeliminować zjawiska niepożądane w ramach tej gałęzi prawa, do której należy prawo zobowiązań, bez potrzeby sięgania po rozwiązania prawnokarne, które ukierunkowane są przede wszystkim na ukaranie sprawcy czynu zabronionego.

Z upoważnienia, z wyrazami szacunku

Tomasz Lewandowski

Podsekretarz Stanu

/ kwalifikowany podpis elektroniczny /

Klauzula informacyjna dotycząca przetwarzania danych osobowych:

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. L 119 z 4 maja 2016 r., z późn. zm.), zwanego dalej „RODO”, informuję, że:

1. Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Minister Rozwoju i Technologii z siedzibą w Warszawie, przy Placu Trzech Krzyży 3/5, 00-507 Warszawa, e-mail: kancelaria@mrit.gov.pl, tel. +48 222 500 123, adres skrytki na ePUAP: /MRPiT/SkrytkaESP, adres do doręczeń elektronicznych: AE:PL-68477-29007-EFSHR-25. Wykonującym obowiązki administratora jest dyrektor Departamentu Mieszkalnictwa.
2. Jeśli ma Pani/Pan pytania dotyczące przetwarzania Pani/Pana danych osobowych, a także przysługujących Pani/Panu praw, może się Pani/Pan kontaktować z Inspektorem Ochrony Danych w MRiT wysyłając informację na skrzynkę: iod@mrit.gov.pl.
3. Pani/Pana dane osobowe będą przetwarzane w oparciu o art. 6 ust. 1 lit. c) RODO tj. w celu wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze, na podstawie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2024 r. poz. 907), oraz w związku z § 162 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806) oraz art. 193 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M. P. z 2022 r. poz. 990).
4. Pani/Pana dane osobowe przetwarzane będą w celu rozpatrzenia i udzielenia odpowiedzi na interwencję poselską lub senatorską lub interpelację/zapytanie poselskie.
5. Odbiorcami Pani/Pana danych osobowych mogą być:
 - o organy władzy publicznej oraz podmioty wykonujące zadania publiczne lub działające na zlecenie organów władzy publicznej, w zakresie i w celach, które wynikają z przepisów powszechnie obowiązującego prawa (np. na żądanie sądów, urzędów skarbowych, Prokuratury lub Policji);
 - o inne podmioty, które na podstawie stosownych umów podpisanych z MRiT przetwarzają dane osobowe, dla których Administratorem jest Minister Rozwoju i Technologii (np. podmioty świadczące usługi prawne, dostawcy systemów informatycznych i usług IT oraz telekomunikacyjnych, operatorzy pocztowi i kurierzy).
6. Pani/Pana dane osobowe będą przechowywane przez okres niezbędny do realizacji celu ich przetwarzania tj. do chwili załatwienia sprawy, w której zostały one zebrane, a następnie – w przypadkach, w których wymagają tego przepisy ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164 ze zm.) – przez czas określony w tych przepisach.
7. Pani/Pana dane osobowe nie będą podlegać zautomatyzowanemu podejmowaniu decyzji lub profilowaniu.
8. Pani/Pana dane osobowe nie będą przekazywane do państwa trzeciego ani do organizacji międzynarodowych.
9. Podanie danych jest dobrowolne, ale niezbędne do rozpatrzenia i udzielenia odpowiedzi na interpelację/zapytanie/interwencję.
10. W związku z przetwarzaniem Pani/Pana danych osobowych przysługują Pani/Panu następujące prawa:
 - o prawo dostępu do swoich danych oraz otrzymania ich kopii zgodnie z art. 15 RODO;
 - o prawo do sprostowania (poprawiania) swoich danych, jeśli są błędne lub nieaktualne, zgodnie z art. 16 RODO;
 - o prawo do ograniczenia przetwarzania danych zgodnie z art. 18 RODO.
11. W przypadku powzięcia informacji o niezgodnym z prawem przetwarzaniu w Ministerstwie Rozwoju i Technologii Pani/Pana danych osobowych, przysługuje Pani/Panu prawo wniesienia skargi do organu nadzorczego właściwego w sprawach ochrony danych osobowych, tj. Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa.